

Posudek oponenta k diplomové práci Michala Škadry na téma – Rozhodnutí v trestním řízení

Diplomant si zvolil pro svou práci téma vypsané katedrou trestního práva a při zpracování díla použil především metodu kompilace a částečně i komparace. Diplomová práce je rozdělena do deseti kapitol, avšak zařazení kapitoly č. 8 se zdá být nesystematické a je otázkou, zda vůbec souvisí se zadaným tématem. Kapitola č. 3 pak fakticky není žádnou samostatnou kapitolou. Pokud jde o rozsah literatury, není možné označit tento rozsah za nedostatečný, byť je zřejmé, že diplomant čerpá především z učebnic a komentářů a částečně i z judikatury. Současně je třeba úvodem konstatovat, že zcela chybí historický vývoj, tedy vývoj právní úpravy rozhodnutí ve věcech trestních.

V první části, která se týká pojmu a účelu rozhodnutí a která čítá pouze dvě a půl stránky, je správně zdůrazněn požadavek srozumitelnosti a předvídatelnosti rozhodnutí.

Pokud jde o základní zásady trestního řízení a jejich dopad na rozhodnutí, je nutno konstatovat, že autor nevyjmenovává všechny základní zásady a u těch, co uvádí, se o dopadu na rozhodnutí někdy zmiňuje jen velmi stručně a paušálně. Navíc některé zmíněné základní zásady souvisí s rozhodnutím jen vzdáleně (např. body 2.8 a 2.9). U části 2.3 je třeba konstatovat, že ne všechny zprošťující důvody (§ 226 trestního řádu) vyplývají i ze zásady materiální pravdy. V části 2.4 jsou některé nepřesnosti, které se týkají vazby a když už tento institut diplomant zmiňuje, nejde o vyjádření úplné a přesné. Neúplnost se týká i bodu 2.5, a to pokud jde o výčet věcí, kde nemusí být obsaženo odůvodnění. Ne zcela přesná jsou také vyjádření v části 2.6, která se týká totožnosti skutku (viz i poslední odstavec).

Pokud jde o třetí kapitolu, tak jak již bylo konstatováno, jde pouze o výčet druhů rozhodnutí, a to velmi stručný, takže to nepředstavuje žádnou samostatnou část diplomové práce.

Stěžejní částí práce je pak pojednání o rozsudku, které lze považovat celkově za dostatečně podrobné, ale např. v části 4.2 na straně 27 opět autor zmiňuje otázku totožnosti skutku, ale řádně ji nevysvětluje. V části 4.3 nebylo zřejmě nutné zabývat se téměř všemi druhy trestů a navíc autor opakovaně i v této části namísto trestní zákoník uvádí pojem trestní zákon. U pojednání, které se týká výroku o souhrnném trestu nebo i o trestu společném, by se měl diplomant hlouběji zabývat tím, jak má takový výrok konkrétně vypadat. Touto otázkou by se tedy mohl zabývat při ústní obhajobě. Další nepřesnosti se dopouští autor i v části 4.6 (strana 32 druhý odstavec), kdy nepřesně a tedy neúplně cituje § 55 odst.2 trestního zákoníku a dále také neuvádí, kdy dle zákona odpadá odůvodnění rozsudku, byť toto pochybení je napraveno později, a to v části 4.12.

Pokud se v této stěžejní části práce, kde je rozebrán rozsudek, autor zabývá odůvodněním výroku o vině, tak toto pojednání se opět jeví jako velmi stručné (část 4.7). Totéž se týká i části 4.8, tedy pojednání o výroku o trestu, když zde chybí např. trest úhrnný a souhrnný a poukázat lze také na gramatickou chybu (strana 35 začátek posledního odstavce). Nejasná je také poslední věta druhého odstavce na straně 36 práce v části 4.9 ohledně odkazu poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních. I to by měl diplomant vysvětlit při ústní obhajobě.

Pojednání o další formě rozhodnutí, a to o usnesení lze označit za dostatečné, byť opět zcela popisné a vytknout nelze v podstatě nic ani kapitole šesté, kde vysvětluje diplomant další formu rozhodnutí, a to trestní příkaz.

Pokud jde o kapitolu sedmou – Rozhodnutí svého druhu, je otázkou, zda bylo třeba uvádět 12 příkladů, stejně jako je otázkou celá kapitola osmá, jak na to bylo poukázáno již v úvodu tohoto posudku.

Pokud jde o srovnání se zahraniční právní úpravou, vybral si diplomant srovnání se Slovenskou republikou, které je opět velmi stručné (dvě strany), byť zde autor vyslovuje i vlastní názory na odlišnou úpravu, což je třeba ocenit.

V desáté kapitole, kde se autor zabývá úvahami de lege ferenda, je nejprve zmínka o novém občanském zákoníku, kdy autor se zaměřuje na pojem svéprávnosti s tím, že nová terminologie by měla být začleněna také do trestních předpisů. Nejasné je pojednání o trestním příkazu v této kapitole, autor navrhuje možnost poškozeného podat proti trestnímu příkazu odpor, avšak hlouběji se problémem nezabývá a měl by tedy rovněž při ústní obhajobě vysvětlit, co by pak při podání odporu poškozeným následovalo. Pokud jde o označení soudce, jde o připomínku zjevně nepodstatnou, neboť označení soudce je vždy uvedeno v závěru trestního příkazu a naprosto nejasná je pak poznámka diplomanta o tom, že soudce, který vydává trestní příkaz, je snad z dalšího řízení vyloučen. I to by měl vysvětlit při ústní obhajobě.

Celkově lze diplomovou práci hodnotit jako velmi popisnou, téměř bez vlastních úvah a názorů a pokud nějaké názory diplomant vyslovuje, jsou často pochybné a nepromyšlené. Diplomová práce poskytuje k zadanému tématu pouze základní údaje a bude možno hodnotit ji snad známkou 3 pouze při kvalitní ústní obhajobě.

V Plzni dne 2. května 2014

oponent
JUDr. Eduard Wipplinger

